

гатство между двамата си синове: Валерий и Генезий. А за нея определял само 100 пиястри, понеже щастието щяло да я постигне повече от всяка друга жена. Напразно се молела Атенаис на братята си, да не я оставят без имот и дом. Тя я изгонили от къщи и прибрали цялото наследство. Тогава тя отишла в Константинопол при една своя леля, за да подири правда от висшите власти. Леля ѝ я представила на Августа Пулхерия, която управлявала като намѣстница на брата си. Августата тѣй се възхитила от учената и хубава девойка, че веднага решила да я сгоди за малолетния император. Така се изпълнило казаното в завещанието на баща ѝ. Атенаис била покръстена и приела име Евдокия...

Момчето говореше необичайно бързо. То често вдигаше ръце към главата си и гледаше уплашено наоколо си. Лицето му бе променено, неспокойно.

— А какво станало с двамата ѝ братя? — попита с детско любопитство Елена.

— Младата имперетрица пратила стража в Атина, да ги докарат в столицата. Като знаели как са се отнесли със сестра си, Валерий и Генезий били полумъртви от страх. Когато ги завели пред трона на Атенаис, тя им казала: "Ако вие не се бяхте отнесли тѣй зле с мене, днес нямаше да стоя на този престол". И заповядала да назначат Генезий за префект на Илирия, а Валерий за магистър на войната...

Изведнѣж момчето се изправи, послуша се. След това се обърна към малката невеста:

— Кой свири на арфа?

Елена се помъчи да долови някакъв шум. Не чу нищо. Погледна очудено към юношата:

— Няма никаква арфа.

Теодор се раздразни. Тупна с крак. Див гняв премина през стъклени му взор.

— А пък аз я чувам... Даже виждам и ангели, които свирят... Ето, ето ги... Те идат насам... Виж какви големи криле имат...